

Паметникътъ.

При голото и безводно село Горня-Баня, въ едно стръмно долче, шуртеше изворче.

Това изворче, едничето, което даваше бистра студена водица на селянетѣ, благословия и благодать божия на тая изсъхнала и ожъднѣла почва, добри хора, прѣди вѣкове още, бѣхъ го подградили съ кѣмънци и му закрѣпили дървено улейче, за да шурка водицата въ стовнитѣ и ведрата на напѣти моми и невѣсти, които слазяхъ въ долчето да ги напѣлятъ, по една наведена пжтека.

Идяхъ вечеръ и младитѣ воловарчета да пожтъ сиви волове и да закачатъ мили дѣвойки.

И шуртеше веселото чучурче, непрѣкъснато, дълги години и вѣкове, радваше селото и прохлаждаше мѣстността.

Никой неискаше повече отъ него — освѣнъ сѣ така да тече, въ долчето си, да чурулика, бѣбли и пѣе.

*
* *
*

Единъ день отъ Софія мина тука единъ ученъ чловѣкъ. Той спрѣ пайтона си на високия брѣгъ, погледна чучурчето прѣзрително и си каза: